

in terminis dotis delatæ; per statutum, cum reservatione alimentorum, ante nuptias, quod tunc illa legitimæ loco non succedat, notat Salycet. in l. sancimus n. 5. Cod. de nupt. Decian. consil. 386, n. 9, lib. 5. Abb. consil. 92, n. 3, lib. 2. Card. Mant. de conject. lib. 11, tit. 23, num. 37, Albert. Brun. in tract. quod stantibus masculis, art. 11, n. 29. Albert. de Rosat. in 2. part. stat. quæst. 104, n. 17. contrarium firmantes in dote simpliciter reservata absque alimentis, tum quia nec ipsam instituit in quota, + nec sub expresso jure legitimæ, eandem dotem legavit, prout ex his alterum fore necessarium, ut dos licet institutionis sit. relicta succedat loco legitimæ, notat Honded. consil. 53, n. 25, lib. 2. Cæphal. consil. 145, n. 23. Gabr. consil. 140, n. 8. & 9. Rota coram Greg. decis. 565, n. 9, & in Romana dotis 9. Decembris 1643, coram R. P. D. Carillo, & in Romana hæreditatis de Fabiis 19. Junii ejusdem anni, in §. secundus est coram R. P. D. meo Bichio.

Neque urget, quod Alexander Pater Dorothææ condito testamento decesserit, cujus idcirco voluntas elici non possit, ex dispositione + statuti Urbis, solum ab intestato procedentis, non autem condito testamento, ut notat Angel. in l. filia dorem C. de collat. Soccin. sen. consil. 150, n. 32, lib. 1. Bald. in l. quicumque nu. 13, de servis fugit. Rota coram Caval. decis. 256, n. 7.

Contrariam enim sententiam frequentiori DD. calculo veriore, ac magis communem 22 + in terminis hujus stat. Urbis asserit Marese. var. lib. 2. cap. 81. n. 3. & amplexa fuit Rota coram Seraph. decis. 885, n. 1, & in Romana supplementi legitimæ 8. Maii 1593. & 8. Februarii 1595, coram Card. Arigonio inter impressus, post tract. Merlin. de legitima decis. 36, & 72, utrobique n. 1, & in Romana census de Mutis 24, Maii 1629, coram bon. mem. Coccino, & in adducta Tiburtina hæreditatis 13. Februarii 1634, coram Eminentiss. D. Card. Verospio in §. neque ob stare visum fuit; Auctoritate verò in contrarium superius adductæ procedere possent, * si juxta voluntatem patris petat admitti filia per statut. exclusa, secus verò dum contra ejus voluntatem ad ejusdem hæreditatem aspirat, ut notant Doctores in l. ultima Cod. de pact. ibique Bart. numero 3, Jason, num. 20. Bald. in l. quicumque nu. 13, Cod. de servis fugit. Tiraquell. in l. si unquam, in verbo suscepti liberos n. 138, C. de revoc. donat. Rot. decis. 449, num. 2, part. 4, diu. & coram Gregor. decis. 358, n. 4.

Non obstat, quod in fideicommissio controverfo, filii Nicolai fuerint eidem immediate substituti, quorum idcirco spes dum adhuc existit, 24 purificationem fideicommissi * favore Camillæ, deinde substituta excludit, ut respondit Rota in decisione 593, num. 1, part. 2. recent. quo proinde admitti non potest ad recuperanda alienata donec conditio filiorum Nicolai deficiat, ut firmat eadem decis. 593. eod. n. 1.

Duplex enim fuerat à Testatore fideicommissum institutum, alterum in casum mortis, alterum verò per caput separatum, in casum alienationis; Unde licet ex primo fideicommissio admitti non possit Camilla, non purificata adhuc conditione defectus filiorum Nicolai, poterit tamen eadem conditione pendente, ex altero fideicommissio alienata revocare, * ut in terminis fideicommissi sub conditione, prohibitione alienationis concepti, quod extantes de tempore purificatæ conditionis admittantur, non expectata cæterorum filiorum nativitate, probat text.

in l. intervenit, ff. de leg. præstan. Crot. in l. filiusfam. §. Divi num. 164, ff. de leg. 1. Menoch. consil. 413, num. 33, & 1118, num. 13. Pancirol. consil. 137, num. 14, versic. his tamen non obstant. Castr. consil. 16, nu. 5, lib. 2. & alii plures relati per Fusar. de substit. quæst. 318, n. 123. Rot. decis. 38, num. 1, part. 1, divers. Attenta præsertim voluntate fideicommissentis, elicitæ ex pluribus conjecturis ponderatis ab informantibus, ac inde præcipue resultante, * quod ipso facto, ac 26 jure alienantem à sua voluit hæreditate privatum, ut ponderavit Menoch. consil. 413, num. 33, §. 8, in specie nostri casus sequendo doctrinam, Castr. in consil. 16, nu. 5, lib. 2. Natt. consil. 675, nu. 1, cum seqq. Quæ sanè contraria voluntas testatoris deferendi, ipso jure observantibus alienata, non militabat in casu decisionis, superius, in contrarium deductæ, ut patet num. 2. ponderantis vocationem in casu alienationis, verbis Testamenti, fuisse conformem, ex quo vocati fuerant in casum alienationis, ordine prædicto, antea in casum mortis expresso.

Et ita utraque parte informantem decifum.

DECISIO XXXIV.

R. P. D. BICHIO.

Romana Censur.

Lunæ 16. Decembris 1647.

SUMMARIUM.

- 1 Indemnitas promissa includit relevationem ab omni damno.
- 2 Dama, & interesse tenetur solvere, qui promissionem facti non implet.
- 3 Solutio census trium annorum præcedentes probat solutiones. Quoties habet causam expressam, ad aliam non refertur, n. 5. facta præsumitur pro partita, cui fuit contra posita, num. 8.
- 4 Dicitio, prout, stat respectivè.
- 6 Debitor liberatur per tertium, creditori promittentem, & n. 13.
- 7 Accollatio inter accollantem, & accollatarium habet vim solutionis.
- 9 Datio in solutum primævam obligationem extinguunt.
- 10 Censu extincto, fructus sine usura non percipiuntur.
- 11 Stipulatio Notarii irrevocabilis, etiam antequam pars acceptet.
- 12 Diversitas causæ personarum, summæ, & temporis demonstrat diversitatem debiti.
- 14 Error ab allegato concludenter probari debet.
- 15 Calculo se subscribens, illum impugnare nequit.
- 16 Actio, & passio in eodem subjecto dari non potest.

Teneri Corsios ad solutionem scut. 1000 cum fructibus census decursis, & non solutis usque ad annum 1623, ab inde verò citra juxta liquidationem faciendam Rota censuit; siquidem illi de anno 1606. in satisfactionem similis summæ quam tunc ex causa sublocationis terrarum, ac silvarum existentium in Castro Cisterne debebat Bernardino Maffeo, accollantem se in pro rata scut. 1000. censum scut. 3000. ab eodem Bernardino debitum Julæ Balleonæ eumque infra sex annos

annos extinguere ac Bernardinum indemnem penitus tam pro forte quam pro fructibus facere promiserunt; unde cum nusquam censum extinxerint, ejusque fructus solverint Balleonæ creditrici: imo utrumque ex propriis pecuniis adimpleverit Maffeo commissa fuit contra ipsos stipulatio pro dict. forte & fructibus à Maffeo solutis, quia promissio * indemnitas includit relevationem ab omni damno, sive fructuum Bart. in l. quæro in princ. n. 1. ff. locat. Salyc. in l. 2, n. 3. Cod. sent. quæ sine cert. quant. Surd. consil. 150, n. 3. Rot. in terminis census decis. 373, n. 2, p. 1, rec. eademque relevatio venit ex natura promissionis facti, * cujus loco succedunt damna, & interesse, ut tradunt communiter Doctores in l. stipulationes non dividuntur, ff. verb. oblig. Hond. consil. 39, n. 3, & 4, lib. 2. Surd. consil. 330, n. 5, & in his terminis Caval. decis. 210, n. 1, & 2. Buratt. decis. 913, n. 1. Rot. in Bononien. Nullitatis Concordiæ 13. Junii 1646, & 11. Martii anni currentis coram R. P. D. meo Cerro.

Quod verò Maffeus de proprio extinxerit censum, & fructus solverit, apparet ex publico instrumento anni 1623, ibi, volens prædictus Bernardinus de dictis scutis 3000, & fructibus decursis, & non solutis satisfacere &c. Sum. Corsii n. 3, nec non ex calculo dato in Sum. ibidem n. 5, in quo Corsii constitunt se debitores Maffei in scutis 225, pro fructibus census trium annorum, usque ad ann. 1624. neque enim se debitores constituerunt, nisi Maffeus solvisset de proprio; & hæc solutio fructuum trium annorum, * probat etiam de præterito fructus fuisse à Maffeo solutos, ad text. in l. quicumque Cod. apoc. publ. lib. 10. Alex. in l. qui aliena n. 17, ff. acq. hæred. Aym. consil. 313, n. 3. Ceph. consil. 96, n. 20. Cancr. var. resol. tom. 1, c. 14, n. 71, & seqq.

Neque Corsii supradictæ eorum promissioni satisfecisse dici possunt, ex quo de anno 1613, Maffeo dederint in solutum animalia bubalina pro pretio scut. 5920, quia datio hujusmodi non cessat in causam hujus census, sed aliarum partiarum tunc à Corsiis debitaram, cum in verbis sit restricta ad credita Maffei descripta in libris existentibus penes Joan. Baptistam de Bardis ejusdem Maffei institorem, ibi, quam summam &c. promissit excomputare, & facere bonam cum creditis quæ prædictus Illust. D. Bernardinus habet contra ipsos Alexandrum, & Paulum venditores per diversas occasiones, prout in libris penes ipsum Joan. Baptistam existentes ad quos &c. ponderando dictionem prout, + quæ stat restrictivè quando refertur aliquid quod sit de præterito ac de illo constat l. edita ibi prout editi perpetui monet auctoritas C. eden. Alex. consil. 46, n. 9, lib. 1. Ruin. consil. 50, n. 6, lib. 2. Surd. consil. 330, n. 16. quoties enim solutio + habet causam expressam, ad aliam referri non potest l. 1, ff. solut. Roman. consil. 96, sub n. 2. Aym. consil. 158, n. 16. Decian. consil. 60, n. 20, lib. 2. Muta decis. 42, n. 6.

Inter credita autè descripta in dict. libris nullatenus legitur partita scut. 1000. pro qua Corsii accollaverant, ut supra censum, de quo agitur; imo nec poterat describi, quia creditum hoc partes inter se habebant pro extincto longe ante mediante dict. accollatione census, ac si in pecunia numerata solutio facta fuisset, ut apparet ex parcella libri à Corsiis producta in qua dicitur Corsios dict. creditum scut. 1000. solvisse de ann. 1606. ibi e più M. Marco, e M. Alessandro hanno pagato scudi 1000, per altri tanti si sino adossati un Censo di scudi 1000. in Roma come per gli atti del Grillo Notaro Capitolino sotto lib. 23. Genaro 1606, Sum. Maffei num. 4. Nec obstat quod per dictam Decisiones ad Tract. de Alim.

accollationem Maffeus non fuerit liberatus à debito census erga Balleonam, ideoque illum ipsemet redemerit de anno 1623, quia non dixi accollatione fuisse extinctum censum, vel Maffeam ab ejus obligatione erga Balleonam liberatum, sed quod accollatio extinxit creditum scut. 1000. pro quo Corsii censum in se assumpserunt, adeo quod idem creditum sic semel extinctum, & in aliam causam transfusum non vigeat de tempore dationis in solutum bubalorum, sufficitque illud à partibus * habitum fuisse pro extincto; 6 quamvis non omnia requisita delegationis intervererint Aret. consil. 5, n. 1. Dec. consil. 107, n. 1. Afflict. decis. 353, n. 5. nam stant simul quod vigeat debitum accollatum respectu principalis creditoris, & nihilominus inter accollantem, & accollatarium * exspiraverit obligatio ob quam facta fuit accollatio cum hæc quoque ipsos habeat vim solutionis Grat. discept. 326, n. 16. Mastrill. decis. 37, n. 7, add. ad Greg. XV. decision. 386, litt. A. Rot. inter impress. apud Cinc. de censibus, decision. 547, n. 2. decision. 559, n. 26.

Et clarius dationem in solutum non cessasse in causam hujus crediti convincitur tum quia in calculo subscripto, & approbato à Corsiis, pretium bubalorum contrapositum * fuit aliis debitis Corsiorum in quorum propterea extinctionem referendum est, Greg. XV. decisio. 366, sub n. 3, & seqq. Caval. decision. 165, n. 2. Rot. inter recent. decis. 520, versic. quæ omnes p. 2. recent. tum etiam quia datio in solutum emanavit de anno 1613, ac in di. libris & calculo exinde composito ponatur in debitum Corsiorum fructus census usque & per totum mensem Januarii anni 1614. quorum sanè Corsii alioquin debitores non fuissent, quia sicuti per dationem in solutum * extincta fuisset obligatio scut. 1000. in quorum computum censum accollaverant Bald. in l. fin. circa fin. Cod. ad l. falc. Pacif. de Salvian. inspec. 3, c. 2, n. 370. Cinc. de censib. q. 108, sub n. 13. Seraph. decis. 1333, n. 2, ita cessasset obligatio fructuum in futurum * cum absque labe usuræ amplius deberi non possent Rot. decis. 339, n. 1. decis. 540, n. 1. inter impress. apud Cinc. de censib. decision. 651, n. 1. coram bon. me. Card. Caval. Atque hinc nil refert, quod in dict. calculo ponatur partita scut. 1857. & alia scut. 1531, proveniens ex antecedentibus solidationibus, quia in dict. partitis includi ea scut. 1000. de qua agitur, probandum ex adverso esset, manifestè contrarium demonstratur ex quo eadem scut. 1000. fuerunt alias excomputata in afflictibus decursis mediante instrumento accollationis census de anno 1606, & Corsii recognoverunt se debitores fructuum census etiam postea decursorum.

Accedit maxima inverisimilitudo, quòd Corsii post accollationem census voluerint illius fortem principalem solvere ipsi Maffeo, cum per talem solutionem non remanissent liberati ab obligatione, ad favorem Julæ Balleonæ creditricis census, contracta mediante stipulatione Notarii * in instrumento accollationis apposita, quæ irrevocabilis erat etiam antequam Balleona illam acceptaret, Cyriac. latissime contr. 322, n. 8, & seqq. controuv. 425, n. 22, & seqq. Laderch. consil. 76, n. 1. Ruin. consil. 119, sub. num. 8, consil. 126, sub num. 10, consil. 172, n. 16, lib. 1. Ofasc. decis. 33, sub n. 12. Rota in Romana census 25. Junii 1640, §. tertio quod dicitur coram me.

Non obstat quod stante errore calculi exhibitum eo quod debitum Corsiorum ponitur partita scut. 1531. quæ includitur in præcedenti scut. 1857; necnon alia partita scut. 1100, pro totidem quæ

Maffeus promisit solvere Fragotto Salfamentario, nec tamen soluta probantur. Corfii remaneant creditores dictæ summæ scut. 1532, & alterius scut. 1100. quæ proinde veniant compensandæ cum censu, & fructibus pro quibus agit Maffeus. Quia error duarum priorum partitarum excluditur, advertendo, quod licet utraque proveniat ex solidationibus antecedentibus, hæ solidationes sunt omnino distinctæ, & continent debita penitus separata, cum altera facta fuerit cū Paulo, & Alexandro, sub die 30. Aug. 1613, partita verò scut. 1531. proveniat à solo Alexandro, & solidatione cum ipso solo facta post viginti octo dies, quæ diversitas * causæ, personarum, scripturarum ac temporis demonstrat diversitatem debitorum, ac summarum, l. quingenta in fin. ff. de probat. l. si is qui ducenta in princ. & ibi gloss. ff. reb. dub. Aym. consil. 282, n. 1, & 2. Surd. consil. 80, n. 10, & seq. Menoch. de arbitr. cas. 213, n. 11, & seqq. Rot. in Romana seu Camerinen. Pecuniaria 6. Februarii 1626, coram bon. mem. Remboldo. Alia similiter partita scut. 1100. quæ de mandato Castrorum Maffeus promisit solvere Fragotto illorum creditori, debuit in eorum debitum, & respectivè creditum Maffei adscribi; quia talis promissio * effecit Maffeam debitorem Fragotti summæ à Corfiiis debitorum, Cinc. de censib. q. 73, n. 16, Greg. XV. decis. 386, n. 1, quæ ulterius præsumitur à Maffeo soluta, dum tanto tempore nusquàm Fragottus Corfios molestavit, Corfii ex eadem causa se debitores Maffei in dict. calculo agnoverunt; ita ut hodie negare non possint solutionem quam agnoscendo debitum semel facti fuerunt, * nisi ipsi probent hanc negativam in qua fundatur error ab allegante plenè, & concludentèr probandus, Buratt. decis. 419, n. 1, decis. 592, n. 1, Rota inter recent. decis. 128, n. 13, p. 7.

Quæ tandem opponuntur contra fidem librorum, & partitarum calculi poterant omitti, quia cum Corfii subscriperint calculo * ex libris extracto, illos amplius impugnare non possunt, l. si ita stipularis 126, §. Chrysogonus, ff. verb. oblig. Caputaq. decis. 363, n. 7, p. 2. Rota in recent. decis. 186, n. 1, decis. 302, n. 6, p. 5.

Quo verò ad fructus post annum 1623. Domini censuerunt illos nõ deberi ad rationem census; quia census de dicto tempore fuit à Maffeo redemptus mediante solutione Balleonæ creditrici facta, quæ peperit extinctionem census, quamvis in instrumento desuper celebrato Maffeus reportaverit cessionem jurium translative; quia talis cessio fuit reportata ad certos effectus ibidem expressos; Cùmque ipse Maffeus esset impositor, ac principalis debitor census, illa operari non potest translationem jurium, sed habet vim extinctionis, * ne in eodem subjecto detur actio & passio, Bart. in l. Modestinus sub n. 4, versic. aut solvens, ff. solut. Peregr. de fideic. a. 52, n. 34. Add. ad Greg. XV. decis. 75, n. 3, in fin. Rot. divers. decis. 123, num. 8, p. 2. decis. 426, sub n. 3, p. 2. recent. decis. 547, n. 4. apud Cenc. de censib. & in Romana census 1. Julii 1641. coram me.

At quoniam Maffeus, ut solveret censuario, vendidit Casale nuncupatum Arcionis, & sic amittit fructus quos ex Casali percepisset, eisdem consequi debet à Corfiiis, quibus extinguendi census onus incumberebat, & à quibus indemnitas sibi promissa fuit: erit autem dictorum fructuum facienda liquidatio, quia hæctenus non constitit quot ex Casali perciperentur.

Et ita decisum utraque parte informante.

DECISIO XXXV.

R. P. D. PEUTINGERIO.

Signina Juris patronatus.

Mercurii 11. Martii 1648.

SUMMARIUM.

- 1 Manuentio existenti in quasi possessione præsentandi conceditur.
- 2 Præsentationes effectum sortitas fuisse, qualiter probetur. Ex quibus probentur, n. 3. Ut probentur, instrumenta requiruntur, num. 4. Declara ut num. 5. Fieri possunt per litteras, num. 7. A Domino factæ præsumuntur, num. 9.
- 6 Consuetudinem ad probandam, duo actus cum quadragenaria sufficiunt.
- 8 Enunciativæ præsumuntur eadem, ubi non constat de titulo diverso.
- 10 Negativa est probanda ab allegante.
- 11 Vassalli probant pro Domino.
- 12 Testes examinati sine interrogatoriis probant.

Excellentissimum D. Principem Burghesium manutenendum* esse Domini hodie dixerunt in quasi possessione præsentandi ad Rectoratum S. Stephani oppidi Montis Fortini, quia ultra ejus possessionem, titulum, ac immemorabilem, unà cum præsentationibus continuatis, & effectum sortitis per annos 50. ex authenticis scripturis productis ostendit, ut voluit Gonzal. super reg. 8, gloss. 18, num. 23. Rota coram Greg. XV. decis. 222, num. 2, & apud Modern. Pisan. de Jure patr. decis. 10, num. 5. Quas præsentationes saltem per 50. annos, incipiendo ab anno 1594. effectum suum sortitas fuisse, * demonstratur, eo ipso, quod hoc beneficium de illo tempore citra semper vocaverit per obitum præsentatorum, juxta celebre consil. Oldrad. 229. à Rota receptum, etiam in terminis consilii, ut in decis. 545, n. 2, p. 1. divers. & decis. 481, n. 1. ad medium p. 1. recent. & coram Card. Seraphino decis. 1141, n. 2, versic. & istæ præsentationes, & in Mediolanen. Prioratus 14. Martii 1646, coram R. P. D. meo Corrado §. præsentationes ergo decis. 87, n. 5, p. 7, & decision. 224, n. 7, & 8, part. 1, recent.

Præsentationes verò hujusmodi probantur per authenticas scripturas, litteras, vel patentes cum sigillo, * & subscriptione DD. dicti oppidi, quæ dicuntur scripturæ authenticæ, ut per Parlador. rer. quotidian. cap. fin. p. 1, §. 11, nu. 10, & 11, quem sequitur Theodorus Hoeping, in tract. de Jur. sigill. cap. 4, §. 1, n. 24. Eò magis, quia extractæ sunt ex originalibus conservatis in Cancellaria Episcopali Signina, unde etiam ratione loci earum fides augetur, Dec. in cap. 1, n. 13, de fid. Instrum. Nicolaus Everardus in tract. de fid. Instr. cap. 2, n. 2. Scacc. de Jud. lib. 2. cap. 11, n. 755, usque ad 758. Franc. Marcus decision. 438, nu. 1, 2, 3, p. 1. Joseph. Ludovic. decis. Perus. 115, n. 19, & 20. Quæ patentes litteræ ulterius adminiculantur, tam ex enunciativis Ordinariorum in actibus institutionum, quam ex modo earumdem Institutionum, atque etiam ex Testibus de eisdem dependentibus, adminicula verò tribuere fidem scripturæ etiam informi minus sufficienti tradit, Socin. sen. consil. 33, n. 5, lib. 1. Simon de Præt. consil. 106, n. 30. Genua de script. priv. q. 4, n. 27, & seq.

Non obstat, quod hæ præsentationes factæ non fuerint

fuerint per Instrumenta de ipsis præsentationibus coram Notario, & Testibus rogata, & per documenta publica probari necesse esse, fuerit dictum decis. 197, n. 64, p. 5. recent. Neque sufficere litteras patentes, nisi probata consuetudine, sed publica Instrumenta præsentationum sub rogatu Notarii, & Testium præsentia requiri, tradit Loth. de re benef. lib. 2, q. 38, n. 36, & duobus seqq. sequendo dec. Bellamer. 311. Unde Cautelem tradit Vivian. de Jur. patr. lib. 11, cap. 7, n. 23, quod de præsentatione coram Notario, & Testibus Instrumentum conficiatur.

Quia advertendum est, Conc. Trid. in verbis non exigere Instrumenta publica à Notario confecta, sed tantum scripturas authenticas, ibi authenticis scripturis probentur. Et in hanc sensum decrevit Rota, ut præsentationes authenticis scripturis probentur decis. 580, ante n. 1, p. 4. divers. Attamen magna est inter publicas scripturas, & authenticas differentia, quia omnis scriptura publica est authentica, sed non è converso, & quæcumque scriptura ex ipsa, vel ratione loci fidem faciens, licet non sit Instrumentum publicum, dicitur authentica cap. 2, de fid. Instrum. & ibi not. Abbas. n. 1, & 2. Felin. n. 2. Dec. in c. 1, n. 10, & 11. Scaccia de Jud. lib. 2, c. 11, n. 1170, unde Rot. in dicta decis. 190, sub n. 64, part. 5, recent. requirendo documenta publica, non est de Instrumentis publicis, sed de scripturis authenticis à Concilio litteraliter requisitis intelligenda, quæ ideo ad hunc effectum vim publici documenti habent, & Loth. intelligendus est juxta terminos decis. Bellamer. quam sequitur de literis patētibus, nec sigillo nec subscriptione munitis, ultra quod in casu præsentis intrat limitatio ejusdem Lotharii, quando adest consuetudo faciendi præsentationes per litteras patentes, dum quatuor præsentationes factæ fuerint de hoc beneficio per spatium 50, & amplius annorum, cum tamen ad consuetudinem inducendam, & duo dumtaxat actus, cum lapsu 40, annorum sufficerent, Jas. in l. de quibus n. 95, ff. de leg. Paris. consil. 25, n. 27, lib. 4, Rota decis. 72, n. 27, p. 2, divers. & decis. 355, n. 2, p. 1, rec. Et Vivian. cautela, etiam si sint omissa, actum non vitiat, cum nullus ex adverso allegatus contrarium dicat.

Neque fides harum litterarum patentium tollitur, ex quo in locis à Curia Episcopali Signina distantibus, sint confectæ. Quia licet alibi scriptæ, & per præsentandum, retentæ fuerint, & antequam Ordinario pro Institutione obtinenda exhiberentur, sufficit, præsentatum illas deinde ad dictum effectum Ordinario exhibuisse, tunc enim vim præsentationis habent, ut fuit dictum in Aquilana Juris patronatus 24. Januarii 1646, coram R. P. D. meo Corrado §. nam pro declaration. & tradit Loth. de re benef. lib. 2, q. 6, n. 35, & nu. 38. præsentationemque fieri posse etiam per litteras probat text. in cap. ea noscitur de his, quæ sunt à Prælat. & latè Lap. alleg. 75, n. 4, & sequitur Peregr. cons. 94, n. 8, in fine lib. 4. Abb. cons. 76, n. 2, lib. 2. Lambertin. de Jure patr. lib. 2, p. 1, q. 4, art. 16, n. 8, ac per totum Genua de script. priv. lib. 3, q. 26.

Nec præsentationes destruit, quod ii, qui præsentarunt, se Dominos dicti Oppidi in omnibus patentibus non enunciaverint. Quia dum aliqua similem enunciativam continent ex istis, aliæ pariter eodem jure, ac titulo factæ declarantur, dum de alio titulo non docentur factæ, Rota decis. 686, n. 17, p. 4, tom. 3, & decis. 184, n. 26, p. 6, recent. Quod comprobant Institutiones continuatæ factæ Decisiones ad Tract. de Alim.

per Episcopos tanquam de præsentatis à DD. oppidi, & deponunt hoc expressè testes, super 8. Et jus patronatus præsumitur de pertinentis Castri, & quando præsentationes continuatæ, ut hic, factæ fuerint semper ab iis, qui erant pro tempore DD. Castri, ut dixit Rota decis. 314, n. 3, vers. & quod ut in alia p. 4, rec. & in Pientina Juris patronatus 28. Junii 1641, bo. me. Pirouano.

Non obstat, quod Institutiones factæ præsentantur non prævio edicto, quia præter quod negativa & probanda est ab allegante pro fundamentum nullitatis, Corn. consil. 89, n. 11, lib. 3. Cephal. consil. 47, n. 4, & alii ex quibus sic resolvit Rota in Parmen. Beneficij 3. Decembris 1635, coram Eminentiss. Card. Verospio non inde infringerentur præsentationes, nec minus quasi possessio præsentandi, ad quam sufficit, præsentationes fuisse admittas, & præsentatum cum effectu institutum, five bene, five male, ut post alios Garz. de benef. p. 5, c. 5, n. 104. Rot. coram Urgell. decis. 74, n. 28, & per Vivian. de Jure patr. lib. 12, c. 4, n. 4.

Immemorabilis denique plenè probatur ex pluribus Testibus pro parte D. Principis examinatis in Rota, qui bene probant, licet sint de oppido Montis Fortini, & sic Vassalli dicti D. Principis, ut in propriis terminis firmatur in decis. 250, n. 3, p. 4, rec. Farinac. de testib. q. 55, n. 263. Et etiam si fuerint examinati sine interrogatoriis Promotoris Fiscalis Mensæ Episcopalis Signinæ, * quia citatus ea non dedit, Decian. consil. 51, nu. 121, in fin. lib. 2. Farin. de Testib. q. 73, n. 7, & 73, & plurimi relati ab Adden. ad Buratt. decis. 100, n. 28, & 29. Quam probationem non infringit licentia reconducendi testes sumptibus petentis obtenta, quia sibi Promotor Fiscalis imputare debet, si tanto tempore, ut poterat, reconduci testes non curavit, testibusque expensas pro accessu ad Urbem, ut debebat, non ministravit, Rota decis. 294, sub n. 11, vers. & non placuerunt, inter impress. post 2, vol. cons. Farinac.

Quare cum requisita à Concilio Tridentino D. Princeps pro dicto patronatu probaverit, Domini in quasi possessione præsentandi ad hoc beneficium manutenendum esse resolventur, utraque parte Informante, &c.

DECISIO XXXVI.

R. P. D. CERRADO.

Romana fideicommissi de Cofciaris.

Lunæ 16. Martii 1647.

SUMMARIUM.

- 1 Filia tantum censetur comprehensa, quando testator ad eas se restrinxit, & n. 2, & 3.
- 4 Alternativa arguit similitudinem qualitatis utriusque subjecti.
- 5 Filiarum appellatione nepotes non veniunt, quando facta mentione proprii nominis, relative disponitur, & n. 6.
- 7 Ultimi in persona fideicommissum expirat.
- 8 Substitutione ex perpetua masculorum descenduntium non insertur ad similem feminarum simpliciter vocatarum.
- 9 Renunciatio realis facta per Monialem excludit ipsam, & Monasterium. Non comprehendit fideicommissum, non facta renunciatione, l. de his, ff. de transact. num. 10. Declara ut num. 13. Facta per ingredientem Religionem sustinetur facilius, quam facta in seculo, num. 14. Se habet ad instar donationis